

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **L. S. s. r. o., IČO X**
sídlem J. Z. 1947/16, O.
zastoupená advokátem JUDr. Ivo Panákem
sídlem Kounicova 39, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, č. j. 24262/18/5100-41453-712277,
ve věci zajištění daně,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“) ze dne 25. 5. 2018, č. j. 24262/18/5100-41453-712277, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeny zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 3. 2018, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

489721/18/3101-80541-800355, č. j. 490805/18/3101-80541-800355, č. j. 491483/18/3101-80541-800355 a č. j. 491913/18/3101-80541-800355, jimiž bylo žalobkyni uloženo, aby zajistila úhradu daně z přidané hodnoty (dále také „DPH“), která dosud nebyla stanovena, složením jistoty na účet správce daně, a to za období září až prosinec 2017 ve výši 1.293.457 Kč.

B) Obsah žaloby

2. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného i správce daně za protiprávní, nezákonná, nepřezkoumatelná a vydaná v rozporu se zákony a judikaturou, a namítá, že:

a) správce daně ani žalovaný neprokázali existenci zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, když dle žalobkyně nebyla splněna ani jedna ze zákonných kumulativních podmínek, kterými jsou přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena, a odůvodněná obava, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude její vybírání spojeno se značnými obtížemi. Žalobkyně především namítá, že naplnění důvodné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních aktuálních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Správce daně úplně opomíjí, že žalobkyně je plně kontaktní, na výzvy správce daně reaguje, poštu si přebírá a své daňové povinnosti vždy platí. Nelze proto pochopit, jak správce daně došel k závěru, že žalobkyně je v nedobré finanční situaci jen proto, že nemá nemovitosti, není vlastníkem lodi, letadla ani automobilu. Žalobkyně vlastnila automobil, ten však prodala za cenu obvyklou, a proto je zcela mylný závěr správce daně, že se tímto prodejem zmenšil majetek žalobkyně, když došlo ke změně skladby majetku bez jeho zmenšení, movitá věc byla nahrazena penězi;

b) správce daně nijak nevysvětlil, jak řetězec zasažený podvodem vykonstruoval a ani přezkoumatelně neuvedl myšlenkové pochody nebo důkazy, které ho vedly k tomu, že je žalobkyně zapojena v řetězci. Jediné, z čeho konstrukce dodavatelsko-odběratelského řetězce vychází (zdaňovací období září a říjen 2017), je skutečnost, že obchodní korporace B.M., s. r. o., vykázala nestandardní přijatá zdanitelná plnění, další spojitost se žalobkyní není uváděna, je jen tvrzena bez přezkoumatelných podkladů a úvah správce daně. Ze stejného důvodu neobstojí důvody uváděné žalovaným pro závěr o dostatku objektivních okolností o tom, že žalobkyně nebyla pouhým účastníkem řetězce a o existenci řetězce věděla. Žalobkyně si prověřila svého dodavatele, společnost A. G. T., s. r. o., ta je kontaktní, hradí veškeré své závazky vůči státu, není vedena jako nespolehlivý plátc DPH. Žalobkyně tak nemohla vědět o obchodním propojení s problematickou korporací B. M. s. r. o., ale ani jí nemohlo vzniknout podezření; správce daně žalobkyni a tento subjekt nijak nepropojuje. K řetězci za zdaňovací období listopad 2017 žalobkyně namítá, že dva články za sebou lze stěží považovat za řetězec. Správce daně dále neuvedl, co mělo být předmětem dodání, jestli zboží nebo služby, v jakých hodnotách, kolik a jakých dalších odběratelů a dodavatelů je do řetězce zapojeno. Shodně správce daně nijak nevysvětluje, jak vykonstruoval řetězec s účastí společnosti E., s. r. o. (dodavatel žalobkyně ve zdaňovacím období prosinec 2017). Žalobkyně učinila maximum pro to, aby si své dodavatele ověřila, neexistuje žádná objektivní možnost, jak by mohla zjistit, kdo je

dodavatelem jejího dodavatele. Skutečnost, že společnost A. G. T. s. r. o. a E., s. r. o. neodvedly řádně vykázanou daň, není důvodem k jednoznačnému tvrzení správce daně, že se jedná o podvod na dani, žalobkyně neměla možnost tuto skutečnost nijak zjistit a ovlivnit, zejména za situace, že obchodní vztahy fungovaly bezproblémově;

c) správce daně a žalovaný vědomě zhodnotili zjištěné skutečnosti a předložené důkazy a tvrzení žalobkyně v rozporu se zákonem a tendenčně, vždy v neprospěch žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na ustanovení daňového řádu a judikaturu. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí odporuje judikatuře, a to rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2006, sp. zn. IV. ÚS 48/05 a ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04 týkající se povinnosti dbát v daňovém řízení na zachování práv daňových subjektů, dále v rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 1 Afs 427/2017 týkající se vědomosti žalobce o spáchání daňového podvodu a prokázání zapojení žalobce do daňového podvodu, dále rozsudek č. j. 2 Afs 55/2016-38. Žalobkyně tvrdí, že daňová správa včas nezareagovala na chování některých subjektů a nyní se pomocí zajišťovacího příkazu pokouší zajistit peníze na účtu žalobkyně, která si své povinnosti vždy řádně plnila (k tomu viz rozhodnutí ESD Maks Pen EOOD C-18/13).

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, když setrvává na právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí a plně odkazuje na skutečnosti v něm uvedené.

D) Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v souladu s judikaturou správních soudů přezkoumal napadené rozhodnutí jako věc přednostního charakteru, neboť správní soudy opakovaně dospěly k závěru, že nelze-li efektivitu rozhodování správního soudu dosáhnout cestou odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, je třeba ji zajistit právě prostřednictvím přednostního projednání věci ve smyslu § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Shodný závěr byl přijat např. Krajským soudem v Brně v usnesení ze dne 22. 10. 2014, č. j. 62 Af 75/2014-108, nebo Krajským soudem v Ostravě v rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 22 Af 8/2015-69 (všechna rozhodnutí správních soudů zde uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz).
5. Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 s. ř. s. rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili.
6. Žalobkyně předně namítá nesplnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu (žalobní bod a, b).
7. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38 uvádí, že správce daně při vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou provádí ve smyslu ustanovení § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), za předpokladu, že je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, dvojí hypotetizaci:

- 1) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň
 - 2) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi.
8. Odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost) lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům (stanovení daně a její budoucí dobytnost), tak i celkově. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Pokud ovšem bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104).
 9. Nejvyšší správní soud k prvnímu předpokladu pro vydání zajišťovacího příkazu uvedl, že co do přiměřené pravděpodobnosti stanovení daně nebude při vydávání zajišťovacího příkazu namístě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně. V této souvislosti bude významná již samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, která potenciálně (v návaznosti na další zjištění ve vyměřovacím řízení) může založit budoucí doměření DPH (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48). Postačí, pokud správce daně přesvědčivě nastíní struktury a mechanismy fungování podvodné struktury a roli toho, vůči němuž je zajišťovací příkaz vydán, v ní. Zároveň musí být z předložených indicíí patrné, že účast dané osoby na podvodné struktuře není pouhou spekulací nepodloženou žádnými konkrétními informacemi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 213/2016-28).
 10. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že v posuzovaném případě jsou dány poměrně silné důvody svědčící budoucímu stanovení daně, přičemž má za to, že žalovaný, resp. správce daně dostatečně popsal mechanismus podvodné struktury s ohledem na zapojení žalobkyně do řetězového podvodu, neboť znakem podvodu ve smyslu evropské judikatury je zjednodušeně řečeno skutečnost, že jeden z účastníků daň neodvede a další si ji odečte (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60).
 11. Mechanismus daňového podvodu, včetně zapojení žalobkyně, byl podrobně popsán v jednotlivých zajišťovacích příkazech (str. 6-8 a následně str. 4-6 žalobou napadeného rozhodnutí), na něž krajský soud v podrobnostech odkazuje. V předmětných případech byla jednoznačně zjištěna na počátku řetězce chybějící daň, neboť byla vykázána uskutečněná zdanitelná plnění, avšak ani počáteční články ani následující článek řetězce jím vykázanou daň řádně neodvedl, a následující články nárok na odpočet daně uplatňují.
 12. Správce daně ve svých rozhodnutích uvedl, že žalobkyně se do řetězce zasaženého podvodem zapojila na pozici „buffer“ [tj. subjekt, který vystupuje na pozici článků zařazených mezi subjektem, na kterém tkví chybějící daň („missing trader“) a subjektem, který čerpá neoprávněnou výhodu ze systému DPH („broker“), za účelem zastření přímé vazby mezi uvedenými subjekty a tím ztížení detekce podvodného jednání správcem daně]. Na počátku řetězce, tedy na pozici „missing trader“ vystupují společnosti BC Matic, s. r. o.

(zdaňovací období září a říjen 2017), a A. G. T., s. r. o. (zdaňovací období listopad a prosinec 2017), u kterých bylo zjištěno, že za předmětné zdaňovací období neuhradily vykázanou vlastní daň [společnost A. G. T., s. r. o. vystupuje rovněž v řetězcích, v nichž je na počátku řetězce detekována společnost BC Matic, s. r. o. (zdaňovací období září 2017 a říjen 2017), a to na pozici „buffer“]. Současně tyto společnosti uplatnily nárok na odpočet výhradně z přijatých plnění vykázaných v oddílu B.3 kontrolního hlášení, tedy jako plnění s hodnotou do 10 000 Kč včetně daně, což při celkové výši uplatněné hodnoty těchto plnění (v řádech milionů, tedy několik stovek takových plnění měsíčně) správce daně oprávněně považuje za nevěrohodné, neboť tyto položky by měly v reálném podnikatelské praxi představovat spíše drobné náklady a výdaje režijní povahy. V postavení tzv. buffera vystupují spolu s žalobkyní společnosti A. G. T., s. r. o. (zdaňovací období září a říjen 2017) a E., s. r. o. (zdaňovací období prosinec 2017). Jak správce daně uvedl, jednotlivé společnosti v řetězci včetně žalobkyně vykazují typické znaky rizikových subjektů: nesídlí na adresách uvedených v obchodním rejstříku, jedná se o virtuální sídla nebo sídla v objektech, které nejsou určeny k podnikání, nepodařilo se nalézt žádné webové stránky těchto společností, na kterých by prezentovaly svou podnikatelskou činnost (dohledány pouze nepřímé odkazy na tyto subjekty), v pozicích jednatelů nebo společníků jsou osoby cizí národnosti nebo státní příslušnosti, subjekty nemají u správce daně či v živnostenském rejstříku nahlášenu provozovnu, neplní si řádně své zákonné povinnosti,

neboť nezveřejnily ve sbírce listin obchodního rejstříku své účetní závěrky za předchozí zdaňovací období. Závěru o podvodném účelu řetězce dle správce daně svědčí i to, že přestože měla žalobkyně dle podaných kontrolních hlášení přijímat zdanitelná plnění od deklarovaného dodavatele (A. G. T., s. r. o., E., s. r. o.) v hodnotě přesahující milion korun, neprobíhaly dle analýzy bankovních účtů žalobkyně a dotčených obchodních korporací mezi těmito účty žádné finanční transakce ve prospěch bankovního účtu deklarovaného dodavatele (A. G. T., s. r. o., E., s. r. o.). Naopak naprostá většina finančních prostředků byla z bankovního účtu žalobkyně vybírána v hotovosti. Správce daně uvedl, že lze tedy důvodně předpokládat, že žalobkyně musela mít o možné existenci podvodu na dani přinejmenším pochybnosti.

13. Správce daně se vyjádřil i ke skutečnostem (str. 9 zajišťovacích příkazů), z nichž dovozuje, že žalobkyně nebyla pouhým náhodným účastníkem dodavatelsko-odběratelského řetězce, který o existenci podvodného jednání nemohl mít povědomí, neboť zjistil skutečnosti svědčící o nestandardnosti realizovaných obchodních případů, na základě kterých měly žalobkyni přinejmenším vzniknout pochybnosti o možné existenci podvodného jednání. Za tyto skutečnosti považoval s ohledem na okolnosti zejména způsob úhrady za přijatá zdanitelná plnění, a podezřelé skutečnosti týkající se subjektů, od nichž měla žalobkyně přijímat zdanitelná plnění, které byly popsány v odst. 12 (virtuální sídlo, společnosti bez majetkového zázemí, bez provozoven, bez webových stránek).
14. Krajský soud zdůrazňuje, že v rámci zajišťovacího příkazu nelze požadovat po správci daně, aby postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104). V rámci zajišťovacího příkazu jde o otázku přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně.

Skutková podstata umožňující vydání zajišťovacího příkazu tedy není shodná s tou, na jejímž základě lze daň doměřit.

15. Krajský soud považuje závěr správních orgánů o tom, že daň bude v případě žalobkyně s určitou mírou pravděpodobnosti stanovena, za správný, odpovídající všem výše popsaným zjištěním, které tvoří ucelený a logický okruh indicií. Správce daně nezaložil svůj závěr na jediné skutečnosti, jak tvrdí žalobkyně v žalobě, ale na více, výše popsaných, relevantních důvodech svědčících pro budoucí stanovení daně.
16. Na tomto místě krajský soud považuje za vhodné uvést, že žalobkyně ani v žalobě neuvádí konkrétní skutečnosti, které by byly s to vyvrátit popsané pochybnosti správce daně o jejích obchodních transakcích, skutečnosti, kterými by osvětlila, že se jednalo o standardní obchodní případy. Pokud žalobkyně správci daně v žalobě vytýká, že se nezabýval předmětem dodání, nutno uvést, že správce daně se dle obsahu správního spisu snažil rozhodné skutečnosti ozřejmit, to se mu však nepodařilo. Žalobkyně sama tak neučinila ani v odvolání, ani v žalobě. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že žalobkyně podala daňová přiznání k dani z přidané hodnoty pro hlavní ekonomickou činnost pronájem a správa vlastních nebo pronajatých nemovitostí, přičemž bylo zjištěno, že na území ČR nevlastní žádné nemovitosti, žádné pronajaté nemovitosti neoznačila.
17. Žalobkyně neuvedla ani žádné konkrétní skutečnosti, natož aby prokázala, že „*učinila maximum pro to, aby si své dodavatele ověřila*“, jak tvrdí v žalobě. Pouhá skutečnost, že společnost, s níž žalobkyně obchodovala, není vedena jako nespolehlivý plátc DPH s ohledem výše popsaná zjištění, je nedostatečná. Nadto, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, „...*pro vydání zajišťovacího příkazu bude významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměrovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stádium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého(...).* V tomto řízení tak zjišťování dobré víry daňového subjektu ohledně účasti v podvodném řetězci nemá místo. Rozsudky, na které poukazuje žalobkyně v žalobním bodu c), se netýkají vydání zajišťovacího příkazu, ale již samotného vyměření daně. Jak uvedeno výše v odst. 14 tohoto rozsudku, tato řízení jsou odlišná, stejně jako jejich skutková podstata. Žalobní námitka c) tak není důvodná.
18. K tvrzení žalobkyně, že dva články lze stěží považovat za řetězec, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 1 Afs 61/2015-46, který se k této otázce již vyjádřil, a jenž uvedl, že „*Z příslušné judikatury přitom nevyplývá, že řetězec musí tvořit více než dva subjekty. Jak správně uvádí stěžovatel, například z rozsudku Soudního dvora EU ve věci Maks Pen vyplývá, že ke zneužití práva v oblasti DPH může dojít i jen ve vztahu mezi daňovým subjektem, který si nárokuje odpočet DPH, a jeho dodavatelem (viz bod 32 citovaného rozsudku).*“ Tato námitka žalobkyně tak není důvodná.
19. Jak uvedeno výše v odst. 7, kromě skutečností nasvědčujících tomu, že daň bude s určitou mírou pravděpodobnosti skutečně stanovena, musí pro vydání zajišťovacích příkazů existovat odůvodněná obava svědčící budoucí nedobytnosti daně.

20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu. Takovými indiciemi může být chování daňového subjektu v minulosti (např. opakované neplnění daňových povinností v zákonem stanovených lhůtách), či skutečnost, že daňový subjekt obchoduje za nestandardních podmínek a vykazuje vysoký obrat, avšak oproti tomu minimální zisk, na svých účtech generuje mnohamilionové částky, které obratem v hotovosti vybírá nebo převádí ve prospěch personálně propojených subjektů, dále vlastní majetek buď velmi nízké hodnoty anebo vyznačující se vysokou likviditou (zpravidla jde o finanční prostředky na bankovním účtu) a činí kroky směřující k ukončení či výraznému omezení ekonomické činnosti (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Afs 251/2017-40).
21. Správce daně posuzoval celkovou výši zajišťované daně, přičemž již v zajišťovacích příkazech uvedl, že jelikož zjistil obdobný skutkový stav ve více zdaňovacích obdobích, konkrétně ve zdaňovacích obdobích září až prosinec 2017, předpokládá doměření daně v nalézacím řízení v souhrnné výši 1.293.457 Kč.
22. Správce daně provedl vyhodnocení majetkové dostatečnosti žalobkyně ve vztahu k výši předpokládané daňové povinnosti, přičemž vycházel z informací obsažených v daňovém spisu a údajů z veřejných rejstříků. K finanční a majetkové situaci žalobkyně správce daně zjistil, že žalobkyně nedisponuje žádným nemovitým majetkem na území ČR, dle veřejných rejstříků není vlastníkem lodi, letadla či motorového vozidla. Správce daně prověřoval existenci majetku žalobkyně rovněž na místech, kde by měla vykonávat svoji ekonomickou činnost, žádný majetek žalobkyně se na uvedených místech nenacházel. Znovu zopakoval, že žalobkyně nemá provozovny, sídlí na tzv. virtuální adrese. Správce daně provedl analýzu pohybů na bankovních účtech žalobkyně za období od 1. 5. 2017 do 31. 1. 2018 a zjistil, že na bankovním účtu žalobkyně jsou evidovány příchozí transakce v hodnotě přesahující milion korun měsíčně (transakce uskutečněné v průběhu jediného dne se zpravidla pohybují v rozmezí několika stovek tisíc korun). Příchozí finanční prostředky jsou přitom zpravidla během několika následujících dní (zpravidla do 5 dní) vybírány v hotovosti. K účetní závěrce, která byla přílohou daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob, správce daně uvedl, že údaje v ní obsažené jsou platné k 31. 12. 2016, tedy 13 měsíců staré, a lze důvodně předpokládat, že vykazované hodnoty již neodpovídají aktuální situaci, neboť hodnota dlouhodobého hmotného majetku deklarovaného v účetní závěrce byla zcela, popř. z převážné části tvořena právě hodnotou motorového vozidla, které bylo dne 6. 2. 2018 převedeno na nového vlastníka. Pokud by hodnota dlouhodobého

hmotného majetku byla tvořena i dalším majetkem, než uvedeným motorovým vozidlem, pak by tato nabývala pouze zanedbatelné hodnoty. Navíc není zřejmé, kde by se měl tento majetek nacházet, v důsledku čehož je jeho postižení daňovou exekucí bez součinnosti daňového subjektu vyloučeno. Dále správce daně učinil z údajů obsažených v účetní závěrce zjištění o vysoké zadluženosti, kdy více než 80 % veškerého majetku žalobkyně je financováno z cizích zdrojů (k tomu blíže viz rozhodnutí správce daně, str. 12-13). Z analýzy účetní závěrky sice vyplývá, že žalobkyně v minulých obdobích generovala zisk, avšak s ohledem na to, že výše generovaného zisku je významně nižší, než hodnota předpokládané daňové povinnosti za zdaňovací období září až prosinec 2016, a dále s ohledem na skutečnost, že veškeré příchozí finanční prostředky jsou v relativně krátkém časovém období z převážné části vybírány v hotovosti, není dostatečnou zárukou toho, že v budoucnu splatná daňová povinnost bude v době její splatnosti uhrazena. Zisk, který žalobkyně za zdaňovací období roku 2016 vytvořila, činil po zdanění 56 tis. Kč, je tak významně nižší než hodnota předpokládané daňové povinnosti.

23. Správce daně ve své úvaze o naplnění druhého zákonného předpokladu pro vydání zajišťovacího příkazu vedle nedobré finanční situace žalobkyně zdůraznil skutečnost, že plnění zasažené podvodem na dani z přidané hodnoty tvoří významnou část transakcí daňového subjektu (přijata zdanitelná plnění tvoří cca 98,1%, resp. 73,2%, 62,2%, 84,9% veškerých přijatých plnění vykazovaných na ř. 40 podaných daňových přiznání, zbývající část tvoří přijatá plnění vykazovaná v oddílu B.3 kontrolního hlášení).
24. Krajský soud konstatuje, že správce daně dospěl ke správnému závěru, s nímž se ztotožnil žalovaný a jenž je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvedenou v odst. 20 tohoto rozsudku, tedy že v době vydání zajišťovacího příkazu zde byly silné důvody svědčící budoucí nedobytnosti daně, neboť žalobkyně byla dle účetních závěrek v nedobré finanční situaci, neměla žádný dlouhodobý majetek, u kterého by správce daně neměl pochybnost o tom, že by mohl být použit pro úhradu dosud nestanovené daně, což spolu s dalšími okolnostmi případu, jako obchodování za popsanych nestandardních podmínek, a skutečnosti, že veškeré příchozí finanční prostředky byly v relativně krátkém čase z převážné části žalobkyní vybírány v hotovosti, tj. převáděny mimo dosah správce daně, aniž by na bankovním účtu byla vytvářena významnější finanční rezerva, a s ohledem na výši daně, vedlo správce daně k oprávněné obavě, že dosud nestanovená daňová povinnost bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že její vybrání bude v této době spojeno se značnými obtížemi (zákonný předpoklad č. 2 pro vydání zajišťovacího příkazu) a tento závěr měl dostatečně skutkově podložen. Na tomto závěru s ohledem na zjištěné okolnosti a na výši daně nemůže nic změnit skutečnost, na kterou poukazuje žalobkyně, a sice že je doposud kontaktní, hradí povinné platby a není daňovým dlužníkem. Pro úplnost krajský soud v této souvislosti poukazuje na správcem daně na str. 2-3 rozhodnutí popsany nejasný stav týkající se různých daňových povinností žalobkyně.
25. Krajský soud na tomto místě znovu uvádí, že žalobkyně ani v žalobě neuvedla konkrétní skutečnosti ke svým aktuálním poměrům, které by vyvrátily výše popsaná zjištění správce daně a jeho obavy. Veškerá její tvrzení zůstala v obecné rovině. Okolnost prodeje automobilu lze považovat za situaci předvídanou i judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 4 Afs 22/2015), a sice za zbavování se postižitelného majetku, neboť prodejem automobilu dochází k faktické nedohledatelnosti majetku žalobkyně.

E) Závěr a náklady řízení

26. Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně byly naplněny oba zákonné předpoklady pro vydání zajišťovacích příkazů dle § 167 odst. 1 daňového řádu, uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné, a proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. ledna 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu